

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/404-0/2015
Érkezett:	2015 JAN 29.
Példány:	1
Melléklet:	7+10 db
1015 Budapest, Donáti utca 35-45.	Kezelőiroda:

(A Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Kollégiuma útján!
1146 Budapest, Hungária krt. 179-187.)

Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Kollégium Csőd- és Felszámolási Csoportja	
Érk.:	2015 JAN. 16
Érk. módja: ☒ személyesen / ☐ postán / ☐ gyűjtőládába / ☐ e-mailen / ☐ faxon	
Példány:	Melléklet:
Ügyszám:	IV/404-0/2015

Jelen alkotmányjogi panasszal támadott határozat száma: **Gfv.VII.30.320/2014/6.**
(Elsőfokú határozat száma: 4.Cspk.13-2014-000001/19.)

AZ ALAPTÖRVÉNY-ELLENES FELÜLVIZSGÁLATI VÉGZÉS FOLYTÁN JELENLEG IS FOLYAMATBAN LÉVŐ FELSZÁMOLÁSRA FIGYELEMMEL KÉRJÜK A JELEN KÉRELEM SORON KÍVÜL TÖRTÉNŐ ELBÍRÁLÁSÁT!

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

[redacted] adós (**Adós**) a jelen beadvánnyal támadott határozat meghozatalára vezető eljárás során csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk útján a Fővárosi Ítéltáblának a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Kollégiuma által 4.Cspk.13-2014-000001/19. szám alatt hozott elsőfokú határozatát (**Elsőfokú Végzés**) érdemben helybenhagyó 15.Cspkf.44.167/2014/3. sorszám alatti határozatával (**Másodfokú Végzés**) szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a Kúria által Gfv.VII.30.320/2014/6. szám alatt hozott határozattal szemben (**Felülvizsgálati Végzés**) a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

Kérjük, hogy az Alkotmánybíróság Magyarország Alaptörvénye (Alaptörvény) 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (Abtv.) 27. §-a alapján állapítsa meg, hogy a Kúria Gfv.VII.30.320/2014/6. szám alatti végzése sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését és ezért alaptörvény-ellenes és a Felülvizsgálati Végzést erre figyelemmel semmisítse meg.

Kérjük, hogy az Alkotmánybíróság Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 359/C. § (2) bekezdése alapján hívja fel az elsőfokú bíróságot arra, hogy az alkotmányjogi panasszal támadott határozat végrehajtását a felülvizsgálati kérelemmel támadott Másodfokú Végzésre is kiterjedően függessze fel az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig.

Fenti kérelmünk indokolásaként a következőket adjuk elő.

Mindenekelőtt röviden összefoglaljuk a jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló eljárás történetét (**I. fejezet**), ezt követően pedig bemutatjuk fenti kérelmeink indokolását (**II. és III. fejezet**).

I. AZ ADÓS CSÖDELJÁRÁSA ÉS AZ ANNAK JÓVÁHAGYÁSA TÁRGYÁBAN FOLYAMATBAN VOLT BÍRÓSÁGI ELJÁRÁS, AZ ELJÁRT BÍRÓSÁGOK ÁLTAL MEGHOZOTT DÖNTÉSEK

l

Az Adós 2014. március hó 5. napján kötött csődegyezséget (**Csődegyezés**) hitelezőivel.¹ A csődeljárás során a hitelezők részéről kifogás előterjesztésére nem került sor, a hitelezői besorolást tehát a hitelezők megfelelőnek tartották.

A Csődegyezés megkötését követően az Adós a Cstv. irányadó rendelkezései szerint kérte a megkötött csődegyezés bírósági jóváhagyását. Az Adósnak a Csődegyezés megkötéséhez hozzá nem járuló hitelezője, a [REDACTED] ezen eljárás során 2014. március hó 14. napján benyújtott beadványában előadta azzal kapcsolatos érvelését, hogy álláspontja szerint a csődegyezés az ő „kisemmizésére” irányul és joggal való visszaélést valósít meg. Anélkül, hogy a hitelezői besorolást illetően kifogást terjesztett volna elő, vagy az egyezés megkötésére vezető eljárás bármely tekintetben való szabálytalanságát állította volna, a joggal való visszaélést a hitelezők közötti állítólagos összefonódásokkal próbálta alátámasztani. Ennek körében előadást tett arra, hogy a [REDACTED] 100 %-os üzletrészenek tulajdonosa az Adós tulajdonosa.

Az elsőfokú bíróság a Csődegyezséget formai és tartalmi szempontból is hiányosnak találta, erre figyelemmel jóváhagyására nem látott lehetőséget és a csődeljárás megszüntetéséről határozott.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az Adós egyfelől a csődeljárás rendelkezéseit nem tartotta meg, ugyanis a Csődegyezés sértette a Cstv. 17. § (2) bekezdésének d) pontját, másfelől pedig az Adós mérlegét a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (**Sztv.**) alapelveit sértő módon készítette el, valótlanul nyilatkozott a benyújtott mérleg valóságossága és megbízhatósága tekintetében, és eljárása tisztességtelen módon a hitelezők félrevezetésére irányult. A Csődegyezés ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezen „tartalmi hiányosságok” miatt sem volt a jogszabályoknak megfelelőnek tekinthető és ezért annak jóváhagyására az elsőfokú bíróság nem látott lehetőséget.²

Az elsőfokú bíróság tehát kizárólag az álláspontja szerint nem megfelelő tájékoztatás, illetve a számviteli elveket sértő módon készített mérleg és ezzel a hitelezők állítólagos félrevezetése miatt látta indokoltnak a Csődegyezés jóváhagyásának megtagadását. A hitelezők besorolásával kapcsolatos probléma az eljárás során nem merült fel.

Az Elsőfokú Végzéssel szemben fellebbezést terjesztettünk elő, melyben részletesen levezettük, hogy mely körülményekre figyelemmel tekinthető tévesnek az elsőfokú bíróság álláspontja, bemutattuk, hogy a hitelezők tájékoztatása a jogszabályoknak megfelelően megtörtént, egyes hitelezők iratbetekintési jogukkal élve a hitelezői besorolások alapjául szolgáló okiratokat megtekintették, a mérleg elkészítése pedig a számviteli szabályoknak mindenben megfelelő, a hitelezők félretájékoztatása ezért fel sem merülhet.³

A fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a Másodfokú Végzéssel az Elsőfokú Végzést érdemét tekintve helybenhagyta, indokolását azonban egészében megváltoztatta. Határozatában leszögezte, hogy az egyezés jóváhagyására azért nincs álláspontja szerint lehetőség, mert annak eredménye az adós tartozásának több mint 90 %-os mérséklésére és ezen keresztül az egyébként jelzálogjoggal terhelt ingatlanvagyon lényegi ellentételezés nélkül való tehermentesítésére vezetne. Az elsőfokú bíróság által fennállónak látott jogszabálysértéseket illetően kifejezetten rögzítette továbbá, hogy a csődeljárás során olyan jogszabálysértés, amely formai okok miatt a Csődegyezés jóváhagyását kizárta tenné, nem történt.⁴ A hitelezők besorolását illetően az eljárás ezen szakaszában sem történt semmifajta észrevétel.

A Másodfokú Végzéssel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztettünk elő.⁵ Ebben részletesen kifejtettük, hogy a jóhiszemű joggyakorlás követelménye mint a csődegyezséggel kapcsolatos pozitív elvárás nem jelenthet a csődegyezés gazdasági tartalmába történő beavatkozást. Kifejtettük, hogy a

¹ A könnyebb áttekinthetőség végett a Csődegyezés és az annak megkötésére vezető csődegyezségi tárgyalásról készült jegyzőkönyv másolati példányát mellékelten csatoljuk (M/1 és M/2).

² Lásd erre az Elsőfokú Végzés indokolása 6. oldalának (6) és (7) bekezdéseit. A könnyebb áttekinthetőség végett az Elsőfokú Végzés másolatát mellékelten csatoljuk (M/3).

³ Az Adós fellebbezését másolati példányban szintén csatoljuk (M/4).

⁴ A Másodfokú Végzést M/5 jelzet alatt másolatban csatoljuk.

⁵ Másolatát lásd M/6 alatt csatolva.

csődegyezséggel szemben megkívánt törvényi követelmény az egyes hitelezői osztályokban elért többségi hitelezői döntés a csődegyezés megkötésére vonatkozóan, amely esetben a csődegyezés megkötésének indokoltsága és a kielégítés mértéke vizsgálat tárgyává a jóváhagyás iránti bírósági eljárásban nem tehető. Rámutattunk, hogy nincs privilegizált, vétójoggal rendelkező hitelező, a többségi döntés a hitelezők összességére irányadó épp a csődegyezés lényegéből fakadóan. Erre figyelemmel kértük a Másodfokú Végzés hatályon kívül helyezését és a Csődegyezés jóváhagyását.

A Kúria a Felülvizsgálati Végzéssel a Másodfokú Végzést hatályában fenntartotta. Végzésében a Kúria az eljárás iratai alapján a tényállást szükségesnek látta kiegészíteni a következőkkel: „[a]z adós tulajdonosának egyszemélyi tulajdonában álló hitelező [REDAKT] a csődegyezésben foglaltak szerint [REDAKT] db szavazattal rendelkezett [REDAKT] Ft elismert hitelezői igény alapján. Az adós által becsatolt egyezségi iratok részét képező 6/6. sz. melléklet, mely a hitelezők felsorolását és szavazatszámát tartalmazza, a Cstv. 12. § (2) bekezdés bc) pontjában nem jelölt szavazatot.”⁶

Döntése indokainak ismertetését megelőzően a Kúria a Pp. szabályaira utalással rögzítette, hogy „a jogerős végzést a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül”⁷.

Ezt követően a Kúria kiemelte, hogy a másodfokú bíróság álláspontja a joggal való visszaélés okát illetően téves, ugyanis „önmagában a biztosított hitelezők 10 %-os kielégítési arányának többségi szavazattal történő elfogadása nem ütközik a jóhiszemű joggyakorlás követelményébe”⁸.

A Kúria leszögezte azt az álláspontját, hogy a Cstv. 21/A. § (3) bekezdése alapján hivatalból vizsgálni kell a bíróságnak, így a Kúriának is azt, hogy az egyezés létrehozására irányuló eljárásban történtek megfelelnek-e a jogszabályoknak, függetlenül attól, hogy erre vonatkozóan a hitelezők részéről kifogás benyújtására az eljárás során sor került-e.⁹

Márpedig a Kúria arra az álláspontra helyezkedett a Felülvizsgálati Végzésben, hogy a Csődegyezés a jogszabályoknak azért nem felelt meg és azért nem hagyható jóvá, mert az Adós egyik hitelezője, tudniillik a [REDAKT] és az Adós tulajdonosa azonos személy, és erre figyelemmel az adott hitelező követelését a Cstv. 12. § (2) bekezdésének bc) pontja szerint kellett volna besorolni és a Cstv. 18. § (5) bekezdése szerint a követelés alapján számított szavazatainak számát negyedelni kellett volna.

A Kúria e körben előbb idézte a Cstv. 12. § (2) bekezdésének bc) pontját, majd a 18. § (5) bekezdését, majd rögzítette, hogy az Adós és a [REDAKT] tulajdonosa azonos. Tekintve, hogy a reorganizációs célú kölcsönnyújtás mint a negyedelés követelménye alóli mentesítés az eljárásban nem került hivatkozásra, a hitelező és az Adós tulajdonosának azonosságából a Kúria azt a következtetést vonta le, hogy „fennálltak a Cstv. 12. § (2) bekezdés bc) pontjában foglalt feltételek, a vagyontfelügyelőnek a szavazatok megállapításakor a [REDAKT] esetében az elfogadott hitelezői igény alapján számított szavazatszámot negyedelni kellett volna”¹⁰.

Márpedig az ekként számított szavazatok esetén az egyezés a szükséges többség hiányában nem jött volna létre, amit a Kúriának – szól a Felülvizsgálati Végzés – hivatalból is észlelnie kellett.¹¹ Erre figyelemmel pedig a joggal való visszaélés ugyan a másodfokú bíróság által látottaktól eltérő okból, de a Kúria szerint megállapítható, így pedig az érdemi döntés hatályban tartásának volt helye.¹²

II. A KÚRIA DÖNTÉSE SÉRTI A TISZTESSÉGES ELJÁRÁSHOZ VALÓ ALAPJOGOT ÉS EZÉRT ALAPTÖRVÉNY-ELLENES

⁶ Lásd erre az M/7 jelzet alatt csatolt Felülvizsgálati Végzés indokolása 6. oldalának (2) bekezdését.

⁷ Lásd erre a Felülvizsgálati Végzés indokolása 6. oldalának (4) bekezdését.

⁸ Lásd erre a Felülvizsgálati Végzés indokolása 7. oldalának (1) bekezdését.

⁹ Lásd erre a Felülvizsgálati Végzés indokolása 7. oldalának (2) bekezdését.

¹⁰ Lásd erre a Felülvizsgálati Végzés indokolása 8. oldalának (1) bekezdését.

¹¹ Lásd erre a Felülvizsgálati Végzés indokolása 8. oldalának (2) bekezdését.

¹² Lásd erre a Felülvizsgálati Végzés indokolása 8. oldalának (3) bekezdését.

A tisztességes eljárás követelményének sérelme az úgynevezett meglepetés-ítéletek esetében

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése értelmében „[m]indenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el”.

A tisztességes eljáráshoz (*fair trial*) való alapjog követelménye magában foglalja annak követelményét, hogy a fél képes legyen a bíróság döntésének alapját képező tény- és jogkérdéseket megismerni és erre vonatkozóan ügyét megfelelően előterjeszteni. Ennek megfelelően részét képezi az a követelmény, hogy a bíróság ne alapozza döntését olyan körülményre, amely a felek számára nem ismert, amelyre vonatkozóan a felek álláspontjukat nem tudják megfelelően kifejtetni.

Az olyan eljárás, amikor a fél képtelen egy a végső döntés alapját képező kérdésben álláspontját kifejteni, mert a bíróság azt bármely korábbi hivatkozás nélkül hivatalból oly módon veszi figyelembe, hogy arra vonatkozóan a felek álláspontját megkísérelné beszerezni, sérti a meghallgatáshoz való jogot (*right to be heard*) és ezzel a tisztességes eljárás követelményébe ütközik.

Ennek megfelelően például a tisztességes eljáráshoz fűződő jogot az Alaptörvénnyel azonos módon alapjogként tételező német alkotmány rendelkezései alapján a német alkotmánybíróság immár számos döntésében világossá tette, hogy az eljárás tárgyát nem képező, a felek által nem ismert kérdésekre alapított úgynevezett meglepetés-döntések ellentétesek a tisztességes eljárás elvével és sértik az ehhez fűződő alapjogot.¹³

Ennek egyszerű oka az, hogy ilyen esetben a fél képtelen kifejteni álláspontját az adott kérdésre vonatkozóan, vagyis tulajdonképpen az adott körülményre alapított döntés anélkül születik meg, hogy a fél ügyét előadhatta volna.

Mindez még akkor is sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, ha a bírósági döntés egyébként helyesnek látszó következtetést tartalmaz. A feleknek ugyanis ez esetben is lehetőséget kell kapniuk egy tisztességes eljárásban arra, hogy tény és jogelőadásait az adott kérdésre vonatkozóan megtehessék. Különösen szembetűnő ugyanakkor a tisztességes eljárás követelményének sérelme akkor, ha a meglepetés erejével meghozott, a semmiből előkerülő kérdésre alapozott döntés egy nyilvánvalóan téves jogi következtetésen nyugszik, amely a felek nyilatkozatával adott esetben elkerülhető lett volna.

A jelen esetben pedig erről van szó. A Kúria ugyanis nem csupán a semmiből vett elő döntésének alapjául egy az eljárásban soha el nem hangzott érvet, ezzel egyébként az irányadó eljárás szabályokat

¹³ A német alkotmánybíróság éppen a jelen ügy szempontjából releváns probléma vizsgálata alapján szögezte le, hogy az úgynevezett meglepetés-ítéletek alkotmányellenesnek minősülnek arra figyelemmel, hogy a tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos alapelvvel ütközik, ha az eljárásban olyan tény válik döntő jelentőségűvé, amelynek ilyen jelentőségével az eljárásban résztvevő felek a tőlük elvárt gondosság tanúsítása mellett sem számolhattak. (BVerfG 17.02.2004 - 1 BvR 2341/00)

A német alkotmánybíróság ezzel kapcsolatban hangsúlyozta azt is, hogy „a bíróság köteles a feleket jogi álláspontjára figyelmeztetni, amennyiben a tényállással szemben olyan elvárásokat támaszt, amelyekkel egy gondos és tájékozott félnek – a jogi felfogások sokszínűsége figyelembevételének elvárhatósága mellett – az eljárás addigi lefolyása alapján nem volt szükséges számolnia. Amennyiben a bíróság elmulasztja az ilyen figyelmeztetést, úgy megsérti a német alkotmány (GG) 103. § (1) bekezdését” (BVerfG 02.01.1995 - 1 BvR 320/94).

Hasonló érvelés jelenik meg a BVerfG 29.05.1991 - 1 BvR 1383/90 számú német alkotmánybírósági döntésben is.

Ami pedig az úgynevezett meglepetés-ítélet fogalmát illeti, a német legfelsőbb bíróság ezzel kapcsolatban egyértelműen kimondta, hogy abban az esetben beszélhetünk meglepetés-ítéletről („Überraschungsentscheidung”), ha a bíróság egy olyan, az eljárás során korábban fel sem merült jogi vagy ténybeli érvre alapozottan dönti el a jogvitát az egyik irányba, amellyel a fél az eljárás addigi menete alapján nem számolhatott (OLG Karlsruhe 03.07. 2008 - 1 U 135/08)

A hivatkozott döntéseket M/8 jelzet alatt német nyelven másolati formában csatoljuk. (Kiemelés az Adóستól.)

is súlyosan megsértve, hanem az alapul szolgáló jogszabályi hivatkozást fatális módon félre is értelmezte.

A Kúria súlyosan téves jogértelmezése és a Csődegyezség tisztességes eljárás során történő jóváhagyása

A Kúria a fentiek szerint ugyanis a Felülvizsgálati Végzésben a Csődegyezség jóváhagyását megtagadó jogerős döntést arra hivatkozással tartotta hatályban, hogy az egyik hitelező (ti. a [REDACTED] és az Adós tulajdonosa azonos, ennél fogva az adott hitelező követelését a Cstv. 12. § (2) bekezdés bc) pontja szerint kellett volna besorolni és a Cstv. 18. § (5) bekezdése alapján szavazatainak számát negyedelni kellett volna, az ennek alapján történő számítás esetén pedig a csődegyezség létrehozatalához szükséges szavazatarány már nem tekinthető fennállónak.

Ugyan a Kúria maga meg sem jelölte, hogy a Cstv. 12. § (2) bekezdésének bc) pontjában felsorolt esetek közül álláspontja szerint melyik állna fenn, a helyzet az, hogy nyilvánvalóan semelyik.

Az ugyanis, hogy az adósnak és egy követeléssel rendelkező hitelezőjének tulajdonosa azonos, a jogalkotónak a Cstv. 12. § (2) bekezdése bc) pontjában kifejezésre jutatott akarata szerint nem vezet a szavazatok számának negyedelésére. A Cstv. említett rendelkezése és 18. §-ának (5) bekezdése ezt pusztán akkor teszi szükségessé, ha vagy a hitelező (meghatározott mértékű) tulajdonosa az adós, vagy az adós (meghatározott mértékű) tulajdonosa a hitelező, vagy a két társaság elismert, illetve tényleges vállalatcsoportot alkot.

A jelen esetben az Adósnak az adott hitelező nem tulajdonosa, ahogy a hitelezőnek sem tulajdonosa az Adós, és ezek a társaságok sem elismert, sem tényleges vállalatcsoportként nem működtek, tevékenységük semmilyen módon nem volt összehangolva, amiként erre soha nem is merült fel adat, utalás vagy előadás. Az, hogy az Adós és az adott hitelező tulajdonosa azonos, a hatályos előírások szempontjából teljességgel indifferens kellett volna, hogy legyen.

A Kúria tehát a Cstv. 12. § (2) bekezdésének bc) pontját teljességgel félreértelmezte, ami különösen azért meglepő, mert korábban maga idézte a törvényszöveget, és annak, hogy az Adós és a hitelező tulajdonosának azonossága miként lenne megfeleltethető az abban megjelölt bármely esetnek, semmiféle magyarázatát nem adta, a Csődegyezség jóváhagyását mégis erre hivatkozással tagadta meg.¹⁴

Itt sietnénk ugyanakkor leszögezni: a jelen alkotmányjogi panasz alapja nem a Kúria fatális – és egyben triviális – jogi tévedése. Az Adós mint kérelmező nem a Kúria döntésének érdemi felülvizsgálatát kéri az Alkotmánybíróságtól. A Kúria tévedését csupán azért tartottuk szükségesnek bemutatni, hogy nyilvánvaló legyen, az Adós nem egy érdemét tekintve helytálló döntés ellen kíván további speciális jogorvoslatot igénybe venni, amelynek végén úgyszintén tartalmában azonos döntésnek kellene születnie egy immár tisztességes – meglepetések nélküli – eljárás végén.

Az Adósnak ugyanis nyilván nem lenne kilátása semmilyen számára kedvező döntésre abban az esetben, ha a Kúria döntése sértené ugyan a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogot, az mégis helyes végkövetkeztetést tartalmazna a Csődegyezség jóváhagyhatóságát, pontosabban annak hiányát illetően. Csakhogy a Kúria döntése a fentiek szerint a tisztességes eljárás követelményének sérelme mellett olyan módon téves, hogy a tévedés megfelelő eljárásban való kiküszöbölése szükségszerűen a Csődegyezség jóváhagyására kell, hogy vezessen!

A Kúria ugyanis saját maga szögezte le, hogy a szóban lévő – szerinte téves – hitelezői besoroláson túl egyéb aggály a Csődegyezséget illetően nem merült fel. Ha a Kúria a tisztességes eljáráshoz fűződő

¹⁴ Az őszintét megvallva – akár honnan is szemléljük a kérdést – egyszerűen nem értjük, hogy a törvényszöveg, valamint az Adós és a hitelező azonos tulajdonosának ténye alapján hogyan juthatott arra a következtetésre a Kúria, hogy a hitelezői besorolásnak a Cstv. 12. § (2) bekezdés bc) pontja alapján kellett volna történnie. A törvényszöveg ilyen következtetést egyszerűen nem enged meg, arra pedig, hogy mondjuk tényleges vállalatcsoportot alkotott volna a hitelező és az Adós (mint ami egyedül elméleti síkon felmerülhetne a bc) pont alá sorolt esetek közül), soha nem merült fel előadás és ilyenre a Kúria maga sem utalt. Nyilván azért nem, mert a két társaság teljesen függetlenül működött egymástól, a tulajdonos azonossága pedig törvényi vélelmet a vállalatcsoporti minőségre vonatkozóan nem keletkeztet.

alapvető jogunk tiszteletben tartásával lehetőséget adott volna arra, hogy egyébként a felülvizsgálati eljárásnak eleve tárgyát sem képező kérdésben kifejtjük álláspontunkat, a Cstv. 12. § (2) bekezdésének bc) pontja szerinti téves minősítés nyilván nem merült volna fel. El tudtuk volna ugyanis magyarázni, hogy az Adós és a hitelező azonos tulajdonosa nem esik a Cstv. 12. § (2) bekezdésének bc) pontja alatt meghatározott egyik eset alá sem.

Ez azonban értelemszerűen már az alaptörvény-ellenes Felülvizsgálati Végzés megsemmisítését követő eljárásra tartozó kérdés, a fentiekben csupán azt kívántuk világossá tenni, hogy tisztességes eljárás esetén a Csődegyezség jóváhagyásának lett volna helye, ekként a jelen alkotmányjogi panasz az Adós számára tényleges jogorvoslatot jelent és az elkövetett alapjogsértés kiküszöbölésével lehetőséget ad az őt megillető jogok megfelelő és a jogszabályok szerinti érvényesítésére, az ennek megfelelő bírósági döntés meghozatalára.

A tisztességes eljáráshoz való alapvető jog sérelme az eljárás során még csak nem is érintett kérdésre alapított végső döntéssel

A jelen alkotmányjogi panasz alapja a fentiek szerint tehát hangsúlyozottan az, hogy a Kúria a Csődegyezség tekintetében a Felülvizsgálati Végzésben megjelölt „megtagadási okot” úgy vette figyelembe, hogy az egyfelől nyilvánvalóan nem képezte a felülvizsgálati eljárás tárgyát, másfelől pedig – nyilván ezzel is összefüggésben – soha nem került vizsgálatra a Csődegyezség jóváhagyásának tárgyában folyamatban volt bírósági eljárás vagy akárcsak a csődeljárás során!

Arra vonatkozóan, hogy az adott hitelező szavazatát negyedelni kellene, kifogás előterjesztésére a csődeljárás során nem került sor. Arra vonatkozóan, hogy az adott hitelező szavazatát negyedelni kellene, a bírósági eljárás során soha egyetlen fél sem tett előadást.¹⁵ Arra vonatkozóan, hogy az adott hitelező szavazatát negyedelni kellene, soha egyetlen bíróság sem tett korábban megállapítást.

Ehhez képest a semmiből, a meglepetés teljes erejével rendelkezett úgy a Kúria a jelen felülvizsgálati eljárásban, hogy a Cstv. 12. § (2) bekezdésének bc) pontját és ezért a Cstv. 18. § (5) bekezdésében meghatározott speciális szavazatszámítási szabályt kellett volna alkalmazni és a Csődegyezség ez okból nem hagyható jóvá.

Az Adósnak pedig ekként a leghalványabb esélye sem volt meg arra, hogy az eljárás során elmagyarázza az adott rendelkezések alkalmazásának képtelenségét. Ez pedig a fentiek szerint a tisztességes eljáráshoz való alapjogot fundamentálisan sérti, figyelemmel különösen arra, hogy a Kúria döntésével szembeni perorvoslatra az Adósnak lehetősége nincs. Erre figyelemmel az Abtv. 27. §-ában meghatározott konjunktív feltételek a jelen esetben maradéktalanul teljesülnek.

A Kúriának a felülvizsgálati eljárás során is rendelkezésére állnak (álltak volna) azok az eljárásjogi eszközök, amelyek alkalmazásával az egyébként a fentiek szerint tévesen megítélt, de álláspontja szerint adott módon eldöntendő és a Csődegyezség vizsgálatakor álláspontja szerint hivatalból is figyelembe veendő kérdést az eljárás tárgyává tudta volna tenni és ezzel elkerülhető lett volna az eljárás során korábban fel sem merült kérdésre alapított döntés teljes váratlansággal történő meghozatala.

Itt jegyezzük meg ugyanakkor azt is, a Felülvizsgálati Végzés – az előzőekből egyenesen következően – abban is téves, hogy a Kúria egy a felülvizsgálati eljárás tárgyát nem képező kérdésben hivatalból állást foglalhatott volna. Amiként ugyanis azt jogi indokolásának körében mintegy alapvetésként maga a Kúria rögzítette, a felülvizsgálati eljárás kereteit a felülvizsgálati kérelem határozza meg. Olyan jogszabálysértés miatt pedig, amely a felülvizsgálati kérelemnek nem tárgya, a felülvizsgálati eljárásban a jogerős döntés megváltoztatásának nincs helye.

¹⁵ A [redacted] hitelező az elsőfokú eljárásban az Adós és a [redacted] tulajdonosának azonosságát maga is csupán az egyezségkötés – később a Kúria által fennállónak nem talált – visszaélésszerűsége tekintetében hivatkozta, arra vonatkozóan azonban előadást nem tett, hogy ez az azonosság eltérő hitelezői besorolást vagy szavazatszámítást kellene, hogy eredményezzen. A hitelezői besorolással szemben a hitelezők kifogást nem terjesztettek elő és a bírósági eljárás során sem a bírósági döntésekben, sem a felek előadásaiban soha nem történt arra utalás, hogy e tulajdonosi azonosságnak a hitelezői besorolásra vonatkozóan bármely hatása lenne.

Ekként a Kúria nem tehette volna meg, hogy a Másodfokú Végzést egy a felülvizsgálati eljárásnak tárgyát nem képező kérdésben elfoglalt eltérő jogi álláspontra figyelemmel tartja hatályban. Téves az a kúriai álláspont, hogy a felülvizsgálati bíróságnak bármely körben hivatalból vizsgálatot lehetne/kellene folytatnia a csődegyezség jóváhagyását célzó felülvizsgálati eljárás során. A felülvizsgálati eljárás kereteit ugyanis az ezen rendkívüli jogorvoslatot igénybe vevő felek határozzák meg a kérelem tárgyává tett jogszabálysértéssel. E kereteket meghaladóan a jogerős döntés felülvizsgálatának nincs helye, erre tehát a Kúriának sem lett volna lehetősége.¹⁶

Mindemellett még egyszer hangsúlyozni kívánjuk, a Felülvizsgálati Végzés alaptörvény-ellenessége alapvetően és mindenekelőtt abból fakad, hogy a Felülvizsgálati Végzés alapját egy az eljárás tárgyát soha nem képező kérdésben elfoglalt – egyébként fundamentálisan téves – jogi álláspont képezi. Ehhez képest pusztán másodlagos az az – ebből egyébként értelemszerűen fakadó – további súlyos jogszabálysértés a Kúria részéről, amely egyébként a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogot szintén sérti, tudniillik hogy a Kúria érdemi döntését a felülvizsgálati eljárás keretein túlterjeszkedve egy annak tárgyát nem képező kérdésre alapította.

III. A JELEN ÜGY ELBÍRÁLÁSÁRA VONATKOZÓ SÜRGŐS SZÜKSÉG FENNÁLLÁSÁRÓL

A fenti I. fejezetben bemutatottak szerint a Csődegyezség megkötésére 2014. március hó 5. napján került sor. A jogerős Másodfokú Végzés meghozatalának időpontja 2014. július hó 1. napja, melynek tartalmára figyelemmel az Adós 2014. szeptember hó 10. napja óta felszámolási eljárás hatálya alatt áll.

A Kúriától a 2014. augusztus hó 18. napján benyújtott felülvizsgálati kérelmünkben kértük ugyan a jogszabálysértő Másodfokú Végzés végrehajtásának felfüggesztését, a Kúria ezen kérelmet arra hivatkozással utasította el, hogy a Másodfokú Végzés végrehajtása (ti. a felszámolás elrendelése) a döntés meghozatalának időpontjára már megtörtént. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet – keltezése szerint – érdemben három hónappal annak benyújtását követően bírálta el, a döntés kézbesítése pedig újabb másfél hónapot vett igénybe.

A Felülvizsgálati Végzés jogi hatályainak felfüggesztése a Másodfokú Végzésre is kiterjedően a felszámolási eljárás folytatásának megakadályozása érdekében az ügy körülményeire figyelemmel kiemelten indokolt

Az Adós természetesen tisztában van azzal, hogy a Pp. 359/C. § (2) bekezdése az alkotmányjogi panasszal támadott határozat végrehajtása felfüggesztésének elrendelésére ad lehetőséget. Márpedig önmagában a támadott felülvizsgálati határozat végrehajtásának felfüggesztése a jogerős döntés jogi hatályainak fennmaradása mellett az Adós számára – a Másodfokú Végzés tartalmából következően – a felszámolási eljárás állásától függetlenül irreleváns.

Figyelemmel ugyanakkor arra, hogy az alaptörvény-ellenes bírósági döntések esetében az esetek túlnyomó többségében a perorvoslattal tovább nem támadható bírósági döntés a Kúria felülvizsgálati döntése, és ennek végrehajtásának felfüggesztése jellemzően a jogerős döntés végrehajtásának felfüggesztése nélkül értelmetlen, a Pp. 359/C. § (2) bekezdése szerint történő felfüggesztést a Másodfokú Végzésre kiterjedően kérjük elrendelni. Ellenkező esetben, tudniillik önmagában a Felülvizsgálati Végzés végrehajtásának felfüggesztésével a Másodfokú Végzés jogi hatályainak felfüggesztése nem következne be, így az ezzel elérni kívánt cél, nevezetesen a felszámolási eljárásnak az Alkotmánybíróság döntéséig történő „megállítása” sem teljesülhetne.

Ezen túlmenően, a Kúria azon hivatkozása, mely szerint a csődeljárás megszüntetését elrendelő döntés végrehajtása a felszámolás annak alapján megtörtént elrendelésével megtörténik, helytálló. Az azonban álláspontunk szerint nem, hogy ezt követően a végrehajtás felfüggesztésére ne kerülhetne sor a szóban

¹⁶ A Kúria álláspontja természetesen helyes abban a részében, hogy a jogszabályoknak való megfelelést a csődegyezség bírósági jóváhagyásakor az eljáró bíróságnak a Cstv. 21/A. § (3) pontja alapján vizsgálnia kell. Abban a részében is, hogy a hatályos szabályok szerint ez a vizsgálat nem csupán a Cstv. szabályaira szorítkozik. Abban a részében viszont téves, hogy ezt a vizsgálatot hivatalból a Kúria is lefolytathatná és a felülvizsgálat keretein átlépve olyan kérdéseket is vizsgálat tárgyává tehetne, amelyek már jogerősen elbírálást nyertek és a felülvizsgálati eljárásnak nem képezik részét.

lévő döntés jogi hatályainak felfüggesztése útján. A Kúria (Legfelsőbb Bíróság) saját gyakorlata is az, hogy például a perköltség fizetését elrendelő jogerős döntés végrehajtásának felfüggesztésére mód van a perköltség összegének már megtörtént kifizetését követően is (Gfv.IX.30.350/2009/3.¹⁷). Ennek prózai oka, hogy a döntéshez fűződő jogi hatályok érvényesülése nem csupán előzetesen, hanem utólagosan is megvonható, amely esetben nyilván a végrehajtás körében tett lépések – a felfüggesztés idejére nézve – hatálytalanná válnak.

A jelen esetben a tisztességes eljáráshoz fűződő jogot semmibe vevő súlyosan téves kúriai döntés az immár négy hónapja tartó felszámolási eljárást nem „állította meg”, azt hovatovább visszavonhatatlanul megerősítette. A felszámolási eljárás további folytatása pedig nyilván rövid időn belül az Adós vagyontárgyainak értékesítésére fog vezetni, méghozzá egy olyan helyzetben, amikor a fentiek szerint a Csődegyezséget egy tisztességes eljárás keretein belül – a Cstv. 12. § (2) bekezdésének bc) pontja tévesen történő alkalmazásának hiányában – vitán felül jóvá kellett volna hagyni.

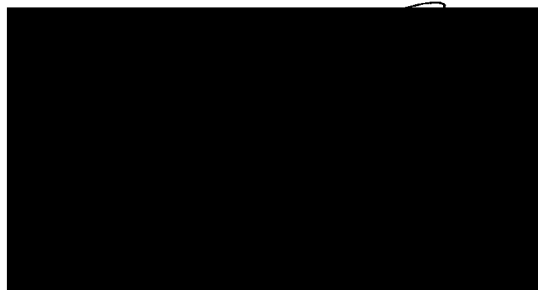
A felszámolási eljárás további folytatása tehát egy alaptörvény-ellenes döntés és az annak folytán előállott helyzet következménye, amely az Adós számára visszavonhatatlan károkat fog okozni. Az természetesen nehezen megjósolható, hogy a felszámolás során mikor történik meg az első erre vezető lépés, erre is figyelemmel a következmények elkerülése érdekében hangsúlyozottan kérjük, hogy az Alkotmánybíróság az alaptörvény-ellenes döntés jogi hatályainak érvényesülését a fentiek szerint az érdemi döntés meghozatalának időpontjáig megakadályozni szíveskedjék.

A jelen alkotmányjogi panasz érdemi elbírálásának sürgős szükségéről a végrehajtás felfüggesztésének hiányában

Abban az esetben ugyanakkor, ha az Alkotmánybíróság a felszámolási eljárás folytatásának megakadályozására alkalmas döntés meghozatalára nem látna lehetőséget, kérjük, hogy a jelen alkotmányjogi panasz ésszerű időn belül való elbírálása körében a fenti körülményeket hangsúlyosan vegye figyelembe és döntését e körülményekre figyelemmel különös sürgősséggel hozza meg.

Feltehetően ugyanis abban az esetben, ha az Alkotmánybíróság döntése csupán hónapokkal a jelen beadvány benyújtását követően történne meg, a felszámolási eljárás folytán a jelen alkotmányjogi panasz sikere már csupán pírusszi győzelemnek minősülne az Adós számára, a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogunk sérelmével meghozott döntés megsemmisítését követő eljárás és a Csődegyezés utóbbi ezt követő jóváhagyása az okozott jogsérelmet ugyanis már nem lenne képes orvosolni.

Kelt Budapesten, 2014. január hó 15. napján.

Mellékletek:

- M/1 – A Csődegyezés másolati példánya
- M/2 – A csődegyezési tárgyalásról készült jegyzőkönyv másolati példánya
- M/3 – Az Elsőfokú Végzés másolata
- M/4 – Az Adós fellebbezésének másolata
- M/5 – A Másodfokú Végzés másolata
- M/6 – A felülvizsgálati kérelem másolata
- M/7 – A Felülvizsgálati Végzés másolata
- M/8 – A meglepetés-ítélet tilalmát kimondó hivatkozott német bírósági döntések másolata

¹⁷ Az adott ügyben a jogerős részítélettel megítélt perköltség megfizetésére már hónapokkal a végrehajtás felfüggesztésének elrendelését megelőzően sor került.